

Lieve mensen,

Als Sinterklaas weer het land uit was, mochten we als kind van zolder een rol behangpapier halen. We rolden 'm uit tot tafelbreedte en maakten dan op de witte achterkant een enorme kersttekening; de stal met een grote ster erboven, schapjes en kamelen, veel 'kerstbomen' met paadjes er tussendoor, engeltjes en sneeuw. Een idyllisch kersttafereel. Later op de avond las mijn vader dan nog een kerstverhaal voor en eenmaal in bed luisterden we naar mijn moeder die piano speelde. 'Het staldeurtje kraakte', van Schubert. Kerst was voor ons een sprookje.

Gaandeweg leer je dat de wereld bepaald geen sprookje is, ook niet met kerst. Dat er weinig romantisch is aan baby'tjes die worden geboren ver van huis, in een koude stal. En dat een 'witte kerst' vaak met name zorgt voor extra ongelukken op de weg.

En toch, toch zit ergens in mij nog dat warme gevoel van de kerst van mijn jeugd. Een soort droom. Waar ik dankbaar voor ben. Want hoewel de wereld om ons heen meestal wrang afsteekt bij dat beeld van vroeger, houdt de herinnering dat verlangen in mij wakker. Een verlangen naar puurheid en menselijkheid. Een wereld die kinderen begrijpen omdat baby'tjes er een warm plekje krijgen in het hooi en mannen en vrouwen, herders en koningen elkaar kunnen tegenkomen omdat ze een visioen delen. Die droom en dat verlangen houd ik graag levend!

Goede dagen gewenst,
Nicoline Swen

*Die wolken, lucht en winden
wijst spoor en loop en baan,
zal ook wel wegen vinden
waarlangs uw voet kan gaan.*

We noemen onszelf 'de walrussen' en in het winterseizoen zwemmen we (de een fanatieker dan de ander) in de Berkel. Het is iedere keer weer een bijzondere ervaring; de 'ontbering', de ontmoeting en vooral de magie van het moment. Die paar minuten in het koude water geven je hele dag een andere energie. Ik denk dat het daarom zo verslavend is.

Midden in de winternacht wordt het licht geboren.

Maar wat nou als je aan de andere kant van de evenaar woont en kerst, de geboorte van het kerstkind, de periode van het groeiende donker inluidt? Jaren geleden ging ik daarvoor op zoek naar een kerstlied van die kant van de wereld en ik vond dit prachtige kerstlied uit Nieuw Zeeland:

Carol our Christmas, an upside down Christmas;
The snow is not falling and trees are not bare.
Carol the summer, and welcome the Christ Child,
Warm in our sunshine and sweetness of air.

Sing of the gold and the green and the sparkle,
Water and river and lure of the beach.
Sing in the happiness of open spaces,
Sing a nativity summer can reach!

Shepherds and musterers move over hillsides.
Finding not angels but sheep to be shorn;
Wise ones make journeys whatever the season.
Searching for signs of the truth to be born.

Right side up Christmas belongs to the universe,
Made in the moment a woman gives birth;
Hope is the Jesus gift, love is the offering,
Everywhere, anywhere, here on the earth.

Op kousenvoeten naar de kribbe

Dat is dit jaar de titel van onze kerstviering. Met prachtige muziek van Martine Dubois. U kunt de film vanaf 24 december, 18 uur, bekijken via www.degelebus.nl/kerst2021 of via het youtube-kanaal van De Gele Bus.

Als u kinderen hebt, herkent u het vast: Zij tuigen vol enthousiasme de kerstboom op, als ze eenmaal in bed liggen probeer je er alsnog een beetje mooi geheel van te maken, de volgende morgen zien ze geen verschil en zijn reuzetrots op hun creatie ;-)

Lieve mensen,

De stembussen van de Top 2000 zijn gesloten. Elk jaar voor veel mensen iets om naar uit te kijken. Zeker ook voor die Nederlanders die in het buitenland wonen. Een vleugje vaderland, een vleugje nostalgie. Noem me jouw lievelingsmuziek en ik zeg je wie je bent. Toen Angela Merkel dat deed, was het voor sommigen verrassend. Hildegard Knef met *Für mich soll's rote Rosen regnen*, Nina Hagen met *Du Hast den Farbfilm Vergessen* en *Grosser Gott wir loben Dich*. Ik hoor een rode draad, van een meisje dat bleef dromen over al het goede, dat zich wel wilde voegen, maar haar ziel niet wilde verloochenen, dat niet gelooft in zwart-wit, maar in kleuren, en dat door alles heen weet dat het ten diepste niet om eigen verdienste gaat, maar om geluk, genade, of hoe je dat ook noemen wilt. Misschien een mooie vraag voor de laatste dagen van december: welke muziek vormt jouw rode draad?

Hartelijke groet,

Helene Westerik

Het is er weer – dat onbeschrijflijke gevoel van mededogen als ik naar ons, de mensen kijk. Een kijken en verlangen als een kyrië gebed: 'ontferm U over ons'. Er kwam een lied naar boven: het Kyrië Eleison van Herman van Veen; kijk en luister maar:

Voor de bakker die zijn vuur laat doven
Voor de boer die zijn ploeg laat staan
Voor de metselaar die geen huis meer wil bouwen
Voor de herders die niet meer verder gaan

Voor de meester die niet meer durft vertellen
Voor de priester die zijn gebed vergeet
Voor de dokter die niet meer kan genezen
En voor de rechter die geen raad meer weet

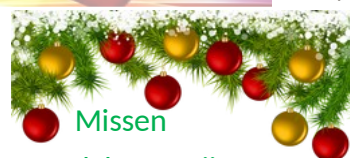
Voor de grootmoeder alleen op haar kamer
Voor opa die al vergeten is
Voor de angsten en slapeloze nachten
Voor 't verdriet dat niet geweten is

Voor fabrikanten en voor commercianten
En farizeeërs met groot gewin
In hormonen drugs en wapens
Voor al 't kwaad er tussenin

Ook voor vissers en voor matrozen
En voor het boerenfolk op de tracteur
Voor 't zigeunervolk langs de wegen
Voor de schipper en de vrachchauffeur

Voor wie zal ik hier nu nog zingen
Voor diegene die 'k hier vergeet
Er kan niemand zonder wat vrede
Rijke boer of arme proleet

<https://www.youtube.com/watch?v=alxuzxZTjkQ>

Missen

Ik hang mijn tranen
in de takken
als glazen engelen
van rouw

zodat hun sfeer
van licht en liefde
zich weerkaatst
van mij naar jou

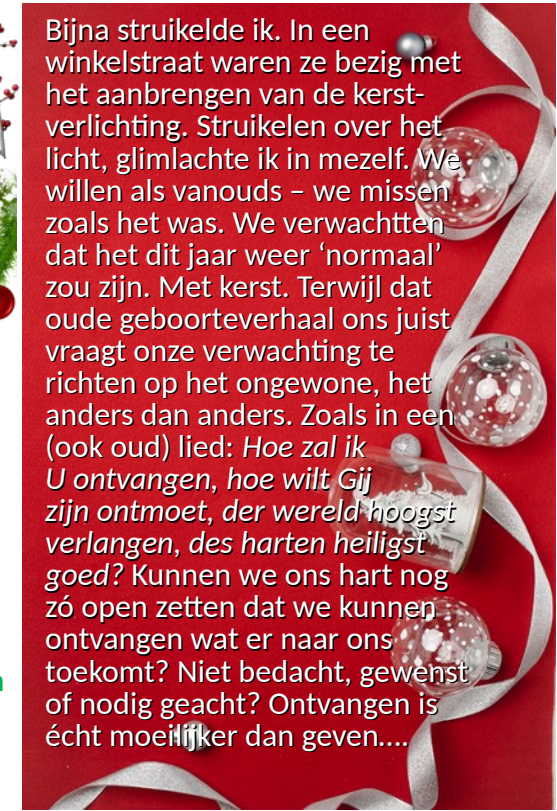
ik vang het
in een klein gedicht
dat zonder woorden
alles zegt

en heb het
met een strik erom
voor jou
onder de boom
gelegd.

Margreet Jansen -
Zilverensleutels.nl

Bijna struikelde ik. In een winkelstraat waren ze bezig met het aanbrengen van de kerstverlichting. Struikelen over het licht, glimlachte ik in mezelf. We willen als vanouds – we missen zoals het was. We verwachtten dat het dit jaar weer 'normaal' zou zijn. Met kerst. Terwijl dat oude geboorteverhaal ons juist vraagt onze verwachting te richten op het ongewone, het anders dan anders. Zoals in een (ook oud) lied: *Hoe zal ik U ontvangen, hoe wilt Gij zijn ontmoet, der wereld hoogst verlangen, des harten heiligst goed?* Kunnen we ons hart nog zó open zetten dat we kunnen ontvangen wat er naar ons toekomt? Niet bedacht, gewenst of nodig geacht? Ontvangen is écht moeilijker dan geven....

Sinds we ons huisje aan het veld hebben, doe ik meestal boodschappen bij de natuurwinkel in het dorp verderop. Fijn vind ik het dat je daar groente en fruit kunt kopen in de hoeveelheid die je nodig hebt. Zo kocht ik er laatst een paar vastkokende aardappels. Je print daar nog zelf je etiketje uit nadat je alles hebt gewogen. Zo zag ik bij thuiskomst dat ik had gekocht 'aardappels los vast'. Mooie woordspeling – ik moest er om lachen, maar ik dacht ook: ja, wat zijn we losgeslagen en wat zitten we vast. Los van vertrouwen, en vast door angst. Elke verandering begint met bewustwording. Laten we zo het nieuwe jaar ingaan, met een wens van alle goeds!

Raad van de dag

Op weg naar de dageraad – naar licht én naar de raad van de dag. Zo is het vaak wel, hè. Waar we in de nacht van wakker liggen, ziet er in het licht van de dag vaak anders uit. Als het mij wel eens overkomt, ga ik met een koptelefoon naar een meditatie of muziek luisteren. Om mezelf te dwingen niet nú een oplossing te willen bedenken, niet in het donker van de nacht. Om erop te vertrouwen dat de slaap ook oplossingen brengen kan.

